

Credința ultimei generații

Miercuri, 13 decembrie 2006

Gili Cârstea

Scriptura descrie statutul urmașilor lui Hristos din ultima generație, spunând despre ei că “păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc 14:12). Creștinismul zilelor noastre se declară înamorat de Isus, dar nu pare deranjat de cacofonia credințelor divergente pe care le promovează. Oamenii vor o relație cu Mântuitorul lumii, chiar dacă pe Tatăl Lui Îl numesc Alah, Buda, Spiritul Universal, Marele Arhitect sau Dumnezeu.

Un spectru la fel de larg de credințe contradictorii despre Dumnezeu și caracterul Său se remarcă și printre membrii bisericii rătăcite, deși ei speră ca Duhul adevărului, cândva, să aducă unitatea în adevăr pentru care Se ruga Domnul Hristos.

De unde va veni respectiva unitate, unde va duce ea și care vor fi adevărurile validate de ea, nimeni nu pare să aibă vreo idee. Tot ce se speră este că odată, cumva, biserica va ajunge la unitate doctrinară, iar rezultatul va fi o mare lucrare de evanghelizare – deși, în ultimul timp, tot mai mulți speră că rezultatul va fi mai degrabă un elan pentru ridicarea unei lumi mai bune pe acest pământ bolnav.

Noi credem că unitatea în adevăr va veni doar din solia neprihănirii lui Hristos, iar rezultatul va fi nunta Mielului. Singurul motiv pentru care credincioșii ultimei generații ajung să păzească poruncile lui Dumnezeu este acela că ei au ajuns la unitatea în adevăr, intrând astfel în posesia credinței lui Isus. Iar ei vor păzi poruncile exact așa cum le-a păzit Isus, deoarece au fost făcuți părtași de natură divină și nu mai sunt “pământești” (Rom 8:9), ci duhovnicești.

În lumina soliei neprihănirii lui Hristos, credința urmașilor lui Hristos din ultima generație ar putea fi descrisă astfel:

- ei știu că întreaga lume se află sub controlul Satanei (“toată lumea zace în cel rău” – 1 Ioan 5:19) iar el se prezintă înaintea lor ca fiind Dumnezeu.

- ei cred că nu se poate trăi în ascultare desăvârșită de legea lui Dumnezeu decât atunci când legământul cel veșnic (Ier 31:31-33) va fi realizat în urmașii lui Hristos din ultima generație.

- ei cred că până la ziua ispășirii pentru cei vii, până la “nunta Mielului” (Apoc 19:7-8), mireasa va fi condusă de Duhul adevărului la o pocăință profundă, prin descoperirea progresivă a nelegiurii inimii firești, pe care doar Hristos a reușit să o perceapă corect.

- conduși de Duhul Sfânt, ei au coborât spre profunzimile lui Hristos chiar până la cenușă, până la esența păcatului – dispoziția de a-L ucide pe Dumnezeu; doar de acolo este sigur să li se încredințeze o coroană (Isa 61:3), fără riscul de a o folosi greșit.

- ei știu că ar muri instantaneu dacă Duhul ar lua de pe ochii lor solzii ce îi protejează de realitate, și ar fi confrunțați cu păcătoșenia naturii umane mai înainte ca ziua ispășirii să aibă loc.

- ei sunt fascinați de neprihănirea lui Hristos, iar felul cum a obținut El acea neprihănire – osândind păcatul în firea pământească (Rom 8:3) – este drumul pe care va păși fiecare urmaș al Lui cu care se împlinește legământul cel veșnic.

- ei știu că Hristos a fost singura persoană de pe pământ, după căderea lui Adam, în care s-a realizat noul legământ, “scopul” lui Dumnezeu (DA 161), scop care se va realiza cu toți cei care Îl vor urma pe Hristos “dincolo de perdea,” acolo unde cele două naturi sunt unite, în marea zi a ispășirii finale.

- ei au crezut cu toată inima că solia 1888 este “cu adevărat” solia îngerului al treilea (RH 22 nov 1892), deși au avut pentru acea poziție puține confirmări scrise.

- ei au înaintat în slava crescândă a soliei îngerului al treilea, deși toți strigau în jurul lor că sunt amăgiți, și că aceea este o lumină falsă (RH 27 mai 1890).

- ei au luat în serios sutele de confirmări ale inspirației, care spuneau că Dumnezeu dorește să facă pe oameni părtași de natură divină, că Hristos a dorit să demonstreze “privilegiul pus în fața fiecărui suflet” și cum se poate trăi în neprihănire (3 SM 134) devenind părtaș de natură divină.

- ei au înțeles judecata de cercetare ca pe o lucrare de izbăvire, de descoperire a păcatului, o lucrare a Duhului pentru cercetarea psihicului uman, ca păcătosul să poată recunoaște și aproba marea lucrare de creațiune care trebuie făcută acolo în vederea instalării Duhului lui Dumnezeu în locuința Sa.

- ei cred că trebuie să aibă loc o deschidere a “cărților” (Dan 7:10) mai înainte ca Dumnezeu să fie eliberat de acuzațiile care I se aduc, iar deschiderea respectivă va fi o nouă înțelegere a faptului că Dumnezeu a procedat conform legii în toate episoadele sângeroase ale mării controversate, de la revolta lui Lucifer până la distrugerea finală a păcătoșilor.

- pentru ei, iazul de foc este o metaforă despre moartea a doua, moartea veșnică, acolo de unde nu mai există întoarcere.

- ei cred că singurul motiv pentru care cineva ajunge în iazul de foc este înverșunarea cu care păcătosul se opune eforturilor lui Dumnezeu de a-l salva, și nicidecum pedeapsa lui Dumnezeu pentru aroganța de a-l refuza oferta.

- ei nu se află în controversa aprinsă a ultimelor zile din interes pentru propria mântuire; gândul lor este la onoarea lui Dumnezeu și la instaurarea neprihănită în univers cu orice preț – doar așa vor putea rezista atacurilor furibunde ale diavolului, deoarece nu mai au ce pierde. Iar ultima carte pe care o va juca Satana va fi teama pentru pierderea mântuirii.

Ceea ce putem afirma cu certitudine este că solia 1888 se va transforma în slava îngerului din Apocalips 18, care va lumina pământul cu adevărul despre caracterul lui Dumnezeu, și că ea este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea.